De Heelmeester geneest een verdorde hand

Psalm 72: 2
Psalm 22: 8
Psalm 143: 6, 8, 10
Psalm 25: 3
Psalm 118: 8

Lezen: Lukas 6: 1-11

Tekst: Lukas 6: 6b, 8b, 10b

Geliefde gemeente, het was op de sabbat na het Paasfeest dat Christus met Zijn discipelen naar de synagoge ging. Op de sabbat, ja, dat was Zijn gewoonte. Daarin komt opnieuw Zijn gehoorzaamheid openbaar aan de geboden van Zijn Vader, ook het vierde gebod, dat luidt: *Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt*. En dit keer liep de weg naar de synagoge dwars door de korenvelden. Ik zie ze zo gaan: de Heere Jezus met Zijn discipelen. Het koren staat nog even overeind en zal binnenkort worden gemaaid. De halmen hangen zwaar van de grote korrels. Terwijl de discipelen daar met de Heere Jezus langs dat koren lopen, voelen ze de begeerte om wat te eten. Blijkbaar hebben ze honger. Ze plukken wat van die tarwe, halen de korrels eruit en eten die op. En dat mocht. Dat stond in de wetten van Mozes geschreven, dat dit geoorloofd was.

Maar enkele Farizeeën en schriftgeleerden zijn daar getuigen van. Zij komen met een aanklacht bij de Heere Jezus. Ze zeggen: *Zie, waarom doen zij, wat niet geoorloofd is op de sabbatten?* Dus in de ogen van die Farizeeën was het helemaal niet geoorloofd. Wat zat daarachter eigenlijk? Die Farizeeën zagen dat als een zonde tegen het vierde gebod. Want dat plukken van enkele aren was in hun beleving gelijk aan oogsten. En oogsten doe je niet op de sabbat. Daarom kwamen ze met die aanklacht: Uw discipelen hebben geoogst, ze hebben het vierde gebod overtreden.

Maar klopt hun interpretatie wel? Was het de discipelen te doen om te oogsten? Welnee. Ze hadden eenvoudig trek in wat eten. Ze zagen die heerlijke korenaren en wisten: dat mag je plukken, ook op de sabbat. De sabbat was geen vastendag waarop je niet mocht eten en drinken. Je mocht ook op de sabbat wat eten. Daarom overtraden deze discipelen het vierde gebod niet toen ze enkele aren plukten en tussen hun handen kapot wreven om die heerlijke, verse korrels op te kunnen eten. Dus moet er wat anders achter die aanklacht zitten van die Farizeeën, denkt u niet? Nou, dat klopt. Weet u wat daarachter zat? Vijandschap. De steeds terugkerende vijandschap van die Farizeeën en schriftgeleerden richting de Heere Jezus. Elke keer waren ze maar bezig om Hem op een of andere zonde te kunnen betrappen.

Ze wisten dat de Heere Jezus op weg was naar de synagoge. En toen zijn ze daar ook maar naartoe gegaan om weer te kijken: zouden ze Hem niet kunnen betrappen? Want enkele weken geleden had Hij zelfs een man met een onreine geest genezen, ook op de sabbat. Wat gaat Hij nu doen? Ze komen in de synagoge en ontdekken daar inderdaad ook een man met een verdorde hand. Ze gaan daar zitten en letten goed op: wat gaat Jezus nu op de sabbat in de synagoge doen, nu daar ook weer een man binnengekomen is met een handicap? Zal Hij weer een wonder gaan doen? Zal Hij weer Zijn almacht gaan tonen? Ja, dat zal Hij doen. Want Hij is bezig om opnieuw Zichzelf te openbaren als de Heelmeester van dodelijk zieke zondaren.

Zo willen wij vanmiddag naar dit genezingswonder gaan luisteren. We schrijven als thema boven de prediking:

De Heelmeester geneest een verdorde hand.

En we letten op drie gedachten:

Ten eerste: een machteloze, verdorde hand (Lukas 6:6b).
Ten tweede: een gelovig uitgestrekte hand (Lukas 6:8b).
En tenslotte: een onzichtbare, genezende hand (Lukas 6:10b).

Ik hoop dat die hand vanmiddag eens ervaren wordt. Dus: de Heelmeester geneest een verdorde hand.

1. Een machteloze, verdorde hand

Onze tekst begint in vers 6b. En daar lezen wij die enkele woordjes: *En daar was een mens*. Zijn naam weten we niet. Hij wordt ons vanmiddag voorgesteld vanuit de Schriften als een mens. Het is niet de eerste keer dat we dat in de Bijbel tegenkomen, dat personen op deze manier worden benoemd. We kennen allemaal ook wel de geschiedenis van die man die 38 jaar in Bethesda gelegen had. Als je die geschiedenis gaat lezen, kom je de uitdrukking tegen: *een zeker mens*. En ook van die man weten we zijn naam niet. Als we de parallelgeschiedenis uit het Mattheüs Evangelie erbij nemen van de genezing van deze man met de verdorde hand, dan moest Mattheüs, geleid door de Heilige Geest, opschrijven: *En zie, er was een mens*. Nou, dan moeten wij inderdaad wel heel goed op die mens gaan letten vanmiddag, als ons deze mens wordt voorgesteld vanuit het heilig Woord van God.

Daar was een mens. Ja, dat bent u ook. Jij en ik. Een mens. Maar wat voor mens ben je eigenlijk? Nou ja, niet zo'n best mens. Dat vinden we wel van onszelf eigenlijk wel, toch, stiekem? Maar we zijn het niet. Want onze voorouders zijn Adam en Eva. En die zijn in de zonde gevallen. Elke keer als er een doopsbediening plaatsvindt, lezen we de aangrijpende woorden dat wij met onze kinderen in zonde ontvangen en geboren zijn, aan allerhande ellende, ja, aan de verdoemenis onderworpen. Dat is een mens. Dat was een mens. Hij wordt ons vanmiddag als een spiegel voorgehouden.

Ja, dat was een mens in de synagoge op de sabbat. Daar was hij gekomen. En ook die man daar was een nakomeling van Adam. Ook die man was in zonde ontvangen en geboren. Ook die man was aan allerhande ellende onderworpen. En heel concreet heeft hij dat ontdekt in zijn leven. Want de gevolgen van de zonde heeft hij ervaren in zijn lichaam. Hij was gehandicapt aan zijn rechterhand. Zijn rechterhand was dor, zo zegt de Schrift. Was verdord, zoals dat woord ook betekent.

Wat is dat precies voor een handicap geweest? Het woordje 'dor' of 'verdord' betekent vanuit de Griekse grondtaal letterlijk dat zijn rechterhand verdroogd was. Zijn rechterhand was verschroeid. Het was kleiner dan zijn linkerhand geworden. Wat zou dat medisch gezien geweest zijn? Onderzoekers zeggen dat dat tegenwoordig spieratrofie heet, een aandoening waarbij het spierweefsel zo is aangetast en afsterft omdat er niet voldoende voedingsstoffen bij die spieren kunnen komen. Een andere oorzaak kan liggen in de zenuwbanen die de spieren moeten aansturen, dat daar iets niet goed mee is. Het gevolg is dat de spieren beginnen te verslappen. Er zit geen kracht meer in. En het ging dikwijls gepaard met allerlei bijwerkingen, zoals dove gevoelens of tintelingen, of juist een akelige, steeds terugkerende pijn.

Nou, zoiets moet die man gehad hebben van wie de rechterhand verdord was. En dat maakt het leven van deze man wel heel moeilijk. Het is niet voor niets dat Lukas, waarvan wij weten dat hij een arts is geweest, wijst op zijn rechterhand. En we weten dat de meeste mensen rechts zijn, ongetwijfeld ook deze man. Dat maakt het nog moeilijker. Wat was hij beperkt met deze handicap? Zijn rechterhand was machteloos, slap, vermagerd, zonder kracht, eigenlijk onbruikbaar. Hij kon er werkelijk niks meer mee doen. Hij kon niet wijzen. Hij kon zijn naam niet opschrijven. Hij kon niet iets beetpakken. Hij kon niets. Hij kon zelfs niets voelen. U voelt wel dat dat niet meeviel voor deze man.

Waarom staat dat nou in de Schrift? Heeft dat ons nog iets te zeggen, een man met een verdorde hand die niets kan? Is het u wel eens opgevallen dat de hand in de Bijbel een heel belangrijke betekenis heeft? Wanneer wij de hand van een mens tegenkomen, dan heeft dat altijd te maken met de daden van een mens. Als de Heere God spreekt over Zijn hand, dan spreekt de hand van de Heere over Zijn daden. Dus de hand is het beeld van iets doen. En nu komen wij deze middag een man tegen die niets kan doen met die rechterhand. Die rechterhand van deze man is het toonbeeld van totale machteloosheid, het toonbeeld van onmacht om maar één goed werk te kunnen doen.

Daarom gaat er van die dorre hand een ontdekkende prediking uit. Welke prediking? Weet u wat u met kleine letters onder die dorre hand zou kunnen zetten? Dat wij allemaal van nature onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Gemeente, weet u wat die dorre hand ons predikt? Onze doodstaat. Want wij zijn door onze diepe val in het paradijs ongevoelige, onmachtige, dorre, geestelijk dode zondaren geworden. En zoals die rechterhand van die man verdord was, zo is ons hart verdord. Ons hart is niet meer toegankelijk voor de juiste geestelijke voedingsstoffen. Onze ziel is niet meer met de zuivere zenuwbanen verbonden met het Hoofd, Christus, in de hemel. Door onze zonden is de band met de Schepper verbroken. Er liggen breuken in de geestelijke zenuwbanen die er in het paradijs nog waren. En onze daden die we doen, komen niet meer voort uit een hart dat wijs is, dat rechtvaardig is, dat heilig is. Ons hart vertoont het beeld van God niet meer. Maar alles wat wij van nature doen, komt voort uit een verdord hart, een verdorven hart, dat zelfs geneigd is God en onze naasten te haten.

Wat een boodschap, zeg. Misschien hoort u het niet voor het eerst. Misschien zijn het tot hiertoe alleen nog maar klanken geweest. De een zal het toestemmen dat het zo is, en de ander denkt: och, daar heb je het weer, altijd weer die zonde en ellende. Maar het staat in het Woord van God en het moet gepredikt worden. Is het al werkelijkheid voor u geworden en voor jou geworden dat we werkelijk machteloos zijn? Ben je eraan ontdekt? En bracht het je op je knieën voor God, waar je de pijn erover voelde? Je bent zo goed geschapen en God is het zo waard, maar je kan het niet meer. Heb je eerlijk tegen de Heere gezegd: *Heere, nu ben ik van nature geneigd God en mijn naasten te haten. Heere, ik ontdek het en ik ontdek het steeds weer. Ik ben echt onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Heere, zo ben ik. En heel mijn leven is een verzondigd leven. Heel mijn daden komen op uit mijn zondig vlees. En ik heb in Uw Woord gelezen: het bedenken des vleses is zelfs vijandschap tegen U. Heere, ik moet het U belijden: ik dacht dat ik heel wat was met al mijn uitwendige godsdienst, maar ik ben nooit in waarheid eerlijk voor U geweest. En ik heb nooit echt een goed werk tot Uw eer kunnen doen, want ik ben zo machteloos. Heere, doordat die geestelijke band met U gebroken is, heb ik geen reine handen meer om U in alles de eer te geven. Heere, mijn geestelijke handen zijn zo verdord dat ik ze niet meer uit kan steken als U komt met het liefdevolle bevel: Geef de Heere de hand en kom tot Zijn heiligdom. Heere, mijn hand is zo verdord dat ik vanuit mezelf niet meer met U in een verbond kan treden. Heere, mijn hand is zo dor dat ik zelfs onder de aanbieding van Uw genade geen handen heb om Christus te kunnen*

aangrijpen als de enige Weg om met God verzoend te worden. Heere, ik voel dat mijn handen zo verdord zijn dat ik ze niet eens meer op de juiste wijze kan vouwen en tot U kan bidden zoals het behoort. O Heere, mijn handen zijn zo dor dat ik de hand van de Heilige Geest, die mijn Leidsman zou moeten zijn, niet eens kan vatten. En ook na ontvangen genade kom ik er elke keer weer achter dat mijn hand vanuit mezelf zo krachteloos is dat ik niet eens weet en niet eens kan om het zwaard des Geestes ter hand te nemen en het schild des geloofs in de strijd tegen de zonde, tegen de duivel en de wereld. O, mijn hand is zo dor, Heere, dat ik niets kan vinden om goed te doen.

Kun je daar in meekomen? Heb je je hoofd ook leren buigen voor de Heere voor dit ontdekkende Woord? Onbekwaam tot enig goed, geneigd tot alle kwaad. Ben je ook zo vastgelopen met die liefdeseis van de Heere: *Gij zult de HEERE, uw God, liefhebben met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand, en met al uw krachten*. Dat is toch het eerste en het grote gebod. Daar doet de Heere niets van af. Daar gaat Hij straks je leven aan toetsen. En dan het tweede, aan dit gelijk: *Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten*. O, wie kan gehoor geven aan het bevel: *Bekeert u toch, bekeert u toch, waarom zult gij sterven?* Wie is bekwaam om gehoorzaam te zijn aan de liefdesstem des Heeren? *Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis*. Voel je het? Het gaat niet, hè? Zie je wel hoe verdord je bent van nature, net zo dor als die rechterhand van deze man?

Maar let nou eens op in al je machteloosheid, in al je onmacht en krachteloosheid. Waar was die man? Kijk nog eens naar dat stukje tekst in vers 6b: *Daar was hij.* Dat zijn die kleine woordjes, hè? Daar moet je nou eens een streepje onder zetten. Waar is hij dan? In de synagoge. In het huis van God. Ja, hij is op die plaats in de synagoge waar Christus is. *Daar was hij*, met zijn verdorde hand. Hij was op de meest geschikte plaats om van die verdorde hand verlost te worden. En hoe dat gegaan is, daarover gaan we in onze tweede gedachte nadenken.

2. Een gelovig uitgestrekte hand

Die man was met zijn verdorde hand op een zeer geschikte plek gekomen: in Gods huis. Daar was Christus, de grote Rustaanbrenger op de sabbat, de rustdag. En Hij is het Die tot machteloze, rusteloze zondaren zegt: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*. En als Hij dat doet, dan wordt die rustdag met recht een rustdag. Het is de dag waarop Christus bijzonder werkt met Zijn Woord en met Zijn Geest. Het is bijzonder die dag dat Hij goed wil doen aan arme zondaren. Het is die dag dat Hij in het bijzonder uitgaat om verloren zondaren voor eeuwig te behouden. Kijk, en dat heeft die man met die dorre hand ervaren.

Helaas begrepen die Farizeeën daar niets van. Ja, die waren er ook in de kerk. Die zaten ook onder het gehoor van de Heere Jezus. Maar die mensen hebben zichzelf nooit leren kennen als machteloze zondaren die aan Gods liefdeseis totaal niet kunnen voldoen. Zij meenden zelf nog genoeg kracht en macht te hebben om Gods wet te houden, en al die andere wetjes die ze erbij bedacht hadden. En daarom was er in het leven van die Farizeeën en schriftgeleerden helemaal geen plaats voor deze almachtige Heelmeester. En dat bepaalde ook hun houding ten opzichte van de Heere Jezus. Ze ontkenden dat Hij de beloofde Messias was. Ze verwierpen Zijn zaligmakende leer en ze zochten Hem elke keer weer te doden. Ze waren continu aan het kijken en aan het loeren op Hem, of Hij niet een of andere zonde deed tegen de heilige wet van God.

Zo waren zij op de rustdag in de synagoge gekomen. En ze hielden de Heere Jezus in de gaten. Wat zou de Heere Jezus nu gaan doen, nu er in deze synagoge ook een man zit met een verdorde hand? Weet u wat de Heere Jezus gaat doen? Hij gaat de wil van Zijn Vader doen. Dat doet Hij altijd, hè. Hij is zo gehoorzaam aan Zijn Vader. En weet u, als geen ander leefde de Heere Jezus zo dicht bij

het Woord van Zijn Vader. En weet u waar Hij ongetwijfeld in deze ogenblikken heel sterk bij leefde, nu Hij in die synagoge is? Nu Hij natuurlijk die man ziet zitten – Hij zag hem al lang, want de Heere Jezus wist al lang wat er die zondag zou gaan gebeuren. Weet u bij welk woord Hij in het bijzonder leeft in deze omstandigheden? *De blinde ogen zullen opengedaan worden, en de dove oren zullen geopend worden. Dan zal de kreupele springen als een hert, en de tong der stommen zal juichen. Ja, dan zullen de woestijn en de dorre plaatsen hierover vrolijk zijn*. En dan komt het: *Hij zal de slappe handen versterken*.

Ja, dat woord lag in Zijn hart. En bij dat woord leefde Christus. Nu was de tijd aangebroken van het welbehagen van Zijn Vader, dat Hij dit woord, diep in het Oude Testament geprofeteerd, gaat vervullen in het leven van deze diep ongelukkige man, dwars tegen de vijandschap van de Farizeeën en de schriftgeleerden in. En hoe heeft de Heere Jezus dat nou gedaan? O, terwijl Hij Zijn vijanden in toorn aankeek, keek Hij met ogen van ontferming naar die man met die dorre hand. En terwijl Zijn liefdesogen op deze ellendige zondaar gericht waren, deed Hij Zijn mond open en klonk Zijn stem met macht en kracht. En opnieuw maakte Hij het waar: *Geen ding geschiedt er ooit gewisser, dan 't hoog bevel van 's Heeren mond; Zijn Godd'lijk almacht spreekt, en 't is er; Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond*.

En dan klinken daar in die synagoge drie bevelen. Drie bevelen: *Reis op (vers 6b). Sta in het midden* (vers 8b). En dan vervolgens: *Strek uw hand uit* (vers 10b). Hoe moeten we ons dat voorstellen, jongens en meisjes? Als ik heel goed de tekst lees en hoe dat allemaal ging, dan doet het mij denken dat deze man nou niet bepaald voorin zat. En ook niet in het midden, want hij moest in het midden komen. Maar hij zat ergens achterin, misschien wel verscholen achter andere mensen. En wat gaat de Heere Jezus doen? Hij gaat hem tevoorschijn roepen. En dan gebruikt Hij een heel bijzonder woord. Als die stem klinkt: *Reis op*. Dat woord heeft namelijk vanuit de grondtekst een bijzondere lading. Die man wordt opgeroepen om alle vermogens te verzamelen om op te staan. En juist vanwege het gebruik van dit woord lijkt het alsof die man helemaal geen moed had om op te staan en tot Christus te komen. Sterker nog, uit dat woord kunnen we opmaken dat hij er zelfs geen lust toe had. Want dat woordje 'opreizen', wat de Heere Jezus hier gebruikt en met kracht spreekt, dat betekent namelijk ook: opwekken uit de slaap. Misschien zat die man wel te slapen. En nog dieper betekent dit woord vanuit het Grieks: opstaan uit je doodslaap.

En dat moest nou eerst gebeuren bij deze man, wilde hij ooit in geloofsgehoorzaamheid die dorre hand kunnen uitstrekken. En dan moet je eens kijken wat er gebeurt. Als de Heere Jezus daar met kracht spreekt: *Reis op. Sta in het midden.* Dan gebeurt er wat. Want die man staat op. Hij kan niet meer blijven zitten. Hij wordt wakker gemaakt. En hij komt in het midden voor Christus te staan, in het midden van die synagoge. Ziet u gemeente, wat Gods almacht vermag?

Dan kom ik bij je hart, onbekeerde zondaar in ons midden. Ga eens eerlijk met je ziel om. Wie slaapt er nog? Wie van onze jongens en meisjes, jongeren en ouderen ligt nog verloren? Wie bevindt zich nog in die verschrikkelijke doodstaat? Ga je hart eens na. Merk je helemaal niets van een lust om tot de Heere te gaan, een lust om te breken met je zondige leven, een lust om de Heere te vrezen? Wie is er nog onbekeerd hier? Dan ben je in Gods huis. En weet je Wie er vanmiddag tot je komt? De Heere Jezus. En weet je wat Hij zegt? *Reis op. Sta op. Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten*.

Dan laat Christus Zijn knechten roepen, indringend, krachtig: *Wij bidden u van Christus' wege, laat u met God verzoenen. Zoek den HEERE en leef. Breek uw harde hart. Word week, o harten van staal. Geloof, o ongelovigen. Bekeert u, onbekeerden. Verlaat uw zondige weg, o goddeloze, o*

dode zondaar. Word levend. Ik kan het niet doen, maar ik moet het wel zo preken, in de hoop dat mijn Koning het doet. Want er zijn er nog onbekeerd hier.

Als ik dan denk aan dat aangrijpende sterfgeval van die jongen van negentien: één schrede tussen ons en de dood. Ik heb het gistermorgen in die rouwdienst gezegd, waar ook vele jongeren aanwezig waren. Wat is een schrede? Dat is één voetstap. En wat is nou de grootste voetstap die je kan zetten? Een meter? Nou, dat is groot. Tachtig centimeter? Zestig centimeter? Dertig centimeter? Zo dichtbij kan het zijn. En als je onverzoend bent, als je onbekeerd bent… Wie is het nog? Word wakker. *Reis op. Reis op.* Voordat het te laat is.

Bij die man gebeurde het. Het zou een wonder zijn als ik het hier mag horen dat het gebeurt. Daar staat hij op. En hij moet naar voren komen. En hij komt voor de Heere Jezus te staan. Dat deed die man zelf niet. Dat was Gods werk. En dan komt dat derde bevel: *Strek uw hand uit*. Hoe zou die man dat toch kunnen doen? Waarschijnlijk heeft hij nooit iets met die hand kunnen doen. Hij heeft misschien wat geprobeerd. Hij heeft misschien wat oefeningen geprobeerd met zijn hand, zodat er wat kracht in kwam. Maar nee, die ziekte zat in die hand. Hij kon niets. En wat hij ook heeft geprobeerd, die hand bleef verdord, totaal machteloos. En dan is daar opeens dat bevel, dat krachtige bevel van die groot almachtige Heelmeester: *Strek uw hand uit.* En hij doet het.

Weet u wat er in zijn hart was? Het werk van de Heilige Geest. En wat deed de Heilige Geest nou in het hart van deze man? Die werkte daar het geloof in de almacht van de Heere Jezus. En bij dat geloof werkte de Heilige Geest geloofsgehoorzaamheid. Die man kon niet anders meer dan zijn hand uitstrekken. Er was iets in zijn hart dat zei: *Op Uw Woord, Heere, zal ik mijn hand uitstrekken. Als ik op mijn hand zie, kan het nooit. Als ik op mezelf zie, kan het nooit. Maar omdat U het zegt en ik voel de kracht van Uw woorden, zal ik het doen.* En hij deed het. Zijn hand werd genezen. En hij kon hem weer gebruiken. Dat was nou het werk van de Heilige Geest.

Wat wordt ons hier nou geïllustreerd, gemeente? Dat ordelijke werk van de Heere. Een mens zal nooit kunnen geloven voordat hij levend gemaakt is. En wat klinken die bevelen dan ook ordelijk, zoals de Heere ook vandaag nog werkt? Eerst moet dat oprijzen komen. Eerst moet dat opstaan uit die doodslaap plaatsvinden, die levendmaking, om in die weg dat ware, zaligmakende geloof te schenken, te werken en te versterken. En mag je daar nou iets van kennen, gemeente? Want als het Woord van God kracht doet in je leven, dan komt er echt geestelijk leven in je doodstaat. Dan leer je met recht acht te slaan op dat Woord, wat de Heere zo heel persoonlijk tot je spreekt. En dan komen er werkzaamheden met dat Woord wat de Heere spreekt. En dat is nou dat geloof dat begint te werken in je ziel door Gods Geest.

Ja, de Heilige Geest geeft het ware geloof als instrument, maar Hij geeft er ook bij dat je daadwerkelijk gaat geloven wat de Heere tot je ziel gaat spreken. En dat is eigenlijk wat hier geïllustreerd wordt. Als de Heere dan tot je zegt: Je bent een machteloze zondaar en je ligt verloren in schuld, dan ga je dat echt geloven en toestemmen – dat is een geloofsdaad. Je gaat ervoor buigen – dat is geloofsgehoorzaamheid, ook dat al. En als je dan in die verdere weg gaat ontdekken dat er maar Eén is die je redden kan, namelijk Christus, dan gaat de Heilige Geest het geloof in je hart werken. Alleen Hij kan je redden uit je persoonlijke nood. Ja, u gaat Zijn stem horen die tot je spreekt en die je roept. U gaat tot het geloof komen. En door dat geloof ga je ook tot Hem komen. En dan gaat de Heilige Geest iets doen wat al Gods kinderen kennen: ze gaan met de handen des geloofs Hem aannemen.

En weet je waar dat begint? Dat begint al bij het horen van Christus, zoals er iets in je ziel begint te leven: Deze is het. Deze heb ik nodig. Dan begint dat geloof klein. En dat begint te groeien, dat zich uitstrekt tot Hem. En dat wordt steeds sterker. En dan is Hij het Zelf die je tot Hem trekt, die door

Zijn Geest dat geloof werkt om inderdaad tot Hem te komen. Als Hij het zegt: *Kom tot Mij. Strek uw hand uit. Raak Mij maar aan. Neem Mij maar aan. Want Ik ben de Heere, uw Heelmeester. Ik ben niet gekomen om je te verderven – dat denk je wel, want Ik weet al hoe je je ervaart en hoe je je ziel ziet met al je zonden en ellende. Ik ben niet gekomen om je kwaad te doen – en Ik weet al dat je daar zo bevreesd voor bent. Maar Ik ben gekomen om je te behouden. Ik ben gekomen om enkel goed aan je te doen. Reis op. Kom tot Mij. Strek uw hand maar uit. Raak Mij maar aan. En gij zult genezen worden*.

O, wat een eeuwig wonder als je zo door het geloof komen mag, getrokken door Hemzelf, zoals het in het Oude Testament zo mooi werd voorgesteld. Want naast de zes vrijsteden, waar we wel eens over gepreekt hebben, was er nog een plaats waar een doodslager naartoe mocht vluchten. Dat was de zevende plaats. En waar was die te vinden? In de voorhof, dat brandofferaltaar, dat rechthoekige brandofferaltaar, waarbij op de punten een koperen hoorn bevestigd was. En die koperen hoorn werd elke dag besprenkeld met het bloed. En als er dan een doodslager in de omgeving van Jeruzalem was, die per ongeluk iemand doodgeslagen had en de bloedwreker kwam achter hem aan, dan mocht hij ook naar het altaar vluchten. En dan mocht hij bij het altaar komen om de hoorn van het altaar vast te grijpen. En daarmee greep hij ook dat bloed vast aan die hoorn. En wie dat geestelijk mocht verstaan, die verstond ook wat de profeet Jesaja ooit profeteerde: *Of hij moest Mijne sterkte aangrijpen; vrede zal Hij met mij maken; ja, vrede zal Hij met mij maken*.

Zoals die bloedvloeiende vrouw – daar hoop ik de volgende keer over te spreken – die kwam ook al vluchtende, getrokken in haar nood, om de zoom van Zijn kleed te mogen aanraken met de hand des geloofs. Nee, dan zit er niets van die mens bij. Dan is het enkel en alleen genade. Want hoe kwam het nou toch dat die man daar in die synagoge op dat bevel, dat liefdesbevel van Christus, *Strek uw hand uit*, daadwerkelijk die hand kon uitstrekken? Hij had het nog nooit gekund. En nu wel. Dat kwam omdat Christus Zelf, op een onzichtbare wijze, Zijn hand legde op de hand van die man. En dat brengt ons bij onze laatste gedachte.

3. Een onzichtbare, genezende hand

Ja, het was een groot wonder toen Christus die verdorde hand genas in de synagoge op de sabbat. En daar konden die Farizeeën en schriftgeleerden niks van zeggen. Want Christus had goed gedaan aan een ellendige. Dat kan toch geen overtreding zijn van het vierde gebod? Natuurlijk niet. En heel duidelijk laat de Heere Jezus dat ook voelen aan die Farizeeën en schriftgeleerden, want ze zijn er getuigen van geweest. En Hij zegt het: *Wat is geoorloofd op de sabbatten: goed te doen of kwaad te doen, een mens te behouden of een mens te verderven?*

En als je dan de parallelgeschiedenis er ook even bij zou nemen uit Mattheüs 12, dan blijkt dat de Heere Jezus bij deze genezing ook nog een kleine gelijkenis heeft uitgesproken. Welke gelijkenis? *Wat mens zal er onder u zijn, die een schaap heeft, en zo datzelve op den sabbatdag in een gracht valt, die hetzelve niet zal aangrijpen en uitheffen?* Ja, dat gebeurde wel eens, jongens en meisjes, ook op de sabbat. Dan viel er zomaar een schaap in de gracht, in de sloot, in een vijver. En als er een schaap in het water terechtkomt en de wol zuigt zich vol met water, is dat schaap verloren. En als een herder het zag – en het waren sterke mensen in de tijd van de Bijbel – dan gingen ze naar dat schaap toe. En met zijn sterke hand greep hij dat schaap en trok het uit het water op de oever. Nu, als een herder op de sabbat met zijn sterke hand zo'n schaap mag redden, verlossen uit het water, zo zegt de Heere Jezus: mag Ik dan niet goed doen aan een ellendig mens? Mag Ik die man dan niet verlossen?

Kijk, daarom genas de Heere Jezus deze man. En hoe deed Hij dat? De Heere Jezus vertelde niet zomaar voor niets die korte gelijkenis. Want in die gelijkenis openbaarde Hij Zichzelf. Hij is toch de

goede Herder. En Hij grijpt het verloren schaap, ook dat in de gracht valt, dat in de ellende terechtkomt. En zo had Christus in de synagoge, op Gods dag, die man met die verdorde hand vastgegrepen, niet zichtbaar, maar onzichtbaar. En zo werd die verdorde hand genezen. Mag ik het zo eens zeggen: de hand van Christus raakte op een onzichtbare wijze die verdorde hand aan. En zo kon die man zijn hand uitstrekken en werd hij genezen.

Hoe zou het anders ooit hebben gekund? Hoe zal een verloren zondaar ooit behouden kunnen worden, als daar door de Heilige Geest, door de prediking van het Woord, niet die onzichtbare aanraking komt van Christus tot dat zondaarshart? Hoe zal een zondaar ooit de genezende kracht van Christus kunnen ervaren, als er niet verborgen in de ziel, in het uur van de wedergeboorte, die verborgen geloofsvereniging plaatsvindt, dat de oefening van het geloof helder zal worden? O, wat een wonder als Christus Zijn hand wendt tot een zondaar en die vastgrijpt en hem volkomen genezing schenkt.

Daarom wil ik even de hand van die man gaan loslaten en tenslotte met u in de stilte mediteren over de hand van Christus, die dit gedaan heeft. Ken je die rechterhand van de Heere Jezus? Heeft die hand je hart aangeraakt? Heeft die hand zich naar je uitgestrekt? Heeft Hij die rechterhand op je gelegd? Dat kan Hij doen. Dat wil Hij doen. Weet u waarom? Omdat Hij in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid Zijn Middelaarshanden in de handen van Zijn Vader heeft gelegd. Toen ze samen die afspraak en dat besluit namen dat Jezus naar de aarde zou gaan om dat grote werk aan het kruis te gaan volbrengen. Toen dat verbond des vredes werd gesloten tussen de Vader en de Zoon, waarbij de handen ineen werden gelegd. En de Heere Jezus plechtig beloofde: Vader, Ik zal doen wat U Mij opdraagt.

En heeft Hij dit niet bewezen? Daar kwam Hij op de aarde als een mens, met twee handen, als de lijdende, offerende, biddende, medelijdende Hogepriester. En wat hebben die handen van de Heere Jezus veel werk verricht! Hij raakte zondaren aan. Hij nam met Zijn handen de zonden over. Hij genas zieken. Hij wekte met die hand doden op. Met die hand zegende Hij die pasgeboren kinderen. Die handen grepen Petrus toen hij wegzonk in de golven. Maar die handen waren zo dikwijls gevouwen als Hij in de eenzaamheid was op de bergen of in de hof van Gethsémané. Het zijn ook die handen geweest die in de nacht in dewelke Hij verraden werd, het brood nam en het brak en het aan Zijn discipelen gaf. Het zijn die handen die daarna de beker opnamen, gevuld met de rode wijn, om die beker aan Zijn kerk te geven.

Maar weet u wat er met die handen gebeurd is, die zoveel goeds gedaan hebben? Die handen heeft de Heere Jezus uitgestrekt in de hof van Gethsémané, toen daar die bende kwam om Hem gevangen te nemen. En ze de touwen om Zijn handen gebonden hebben, alsof Hij de grootste, de gevaarlijkste misdadiger was. En weet u wat niemand toen in de gaten had? Wat niemand toen verstond, verstond Christus wel. Want toen die soldaten de touwen om Zijn handen bonden, was het ten diepste de Vader die Zijn Zoon vastbond aan dat eisend en wrekend recht. Want Christus moest de straf gaan dragen. Christus moest de toorn van God gaan dragen. Hij moest de vloek gaan opvangen in plaats van machteloze, krachteloze zondaren. *Christus is te Zijner tijd gestorven, als wij nog krachteloos waren*.

En die gebonden handen van de Heere Jezus Christus werden aan het kruis doorboorde handen. Want het handschrift der zonden lag in Zijn handen. Hij heeft het gehecht aan het kruis van Golgotha. En toen de spijkers door Zijn handen werden geslagen, toen Zijn handen werden doorgraven, zoals we gezongen hebben uit Psalm 22, vulden Zijn Middelaarshanden – ik heb het u wel meer mogen prediken – zich met Zijn bloed. En als ik dan overdenk dat in de

Middelaarshanden van Christus alle namen gegraveerd zijn van die ontelbare scharen, die niemand kan tellen, heeft dat bloed gevloeid over al die namen.

Dan ga ik je vragen vanmiddag: heb je wel eens door genade je naam gezien in Zijn Middelaarshanden? En heb je toen ontdekt dat je naam, die van nature zondaar is, onder de bloedbedekking ligt? En dat Hij je daarom gegrepen heeft in het uur van Gods welbehagen? En dat die doorboorde Middelaarshanden als het ware werden als die dorre hand van deze man, die ons deze middag gepredikt wordt? En dat Christus als een machteloze, krachteloze moest sterven en in het graf terechtkwam? Toen kon Christus niets meer. O nee, Hij bleef God. En door Zijn Godheid stond Hij op uit het graf. En hebben zelfs Zijn doorboorde handen, die rood gekleurd waren van het bloed, geen verderving gezien.

En toen is Hij naar Zijn discipelen gegaan op de Paasdag. En terwijl de deuren gesloten waren, kwam Hij in het midden en liet Zijn handen zien aan Zijn discipelen en allen die daar samengekomen waren. En op grond van Zijn offer sprak Hij: *Vrede zij ulieden. Vrede door het bloed des kruises. Ik gaf het voor u. Zie Mijn handen. Het zijn genezende handen.*

Kijk, dat zijn nou die handen die ervoor zorgden dat deze man genezen werd. En heb je wel eens door het geloof in deze handen mogen zien? En heb je wel eens mogen geloven dat die handen voor u doorboord werden? En heb je het mogen geloven dat door die doorboorde handen ook het handschrift dat tegen mij was, uitgewist is? En heb je iets ervaren van die onzichtbare hand die tot je kwam en je genas uit al je benauwdheden?

Die handen zijn er nog. Die handen zijn in de hemel. Met die handen ging Hij zegenend naar de hemel. En met die handen verschijnt Hij voor het aangezicht van Zijn Vader. En waar voor ons de afstand zo ver is tot het binnenste heiligdom, kan die grote Koning hierboven op een onzichtbare wijze Zijn hand zo ver uitstrekken om hier in Kralingen een arme zondaar te grijpen en steeds weer Zijn kerk te ondersteunen met Zijn linkerhand en met Zijn rechterhand. Zoals we vanmorgen hebben gehoord, die handen bewaren Zijn kerk. Die handen leiden Zijn kerk. En al moeten die handen soms kastijden, al moeten die handen soms slaan, toch zijn het steeds weer genezende handen.

En elke keer weer, als je iets van die genezende kracht van deze handen mag ervaren, dan kun je de bruid uit het Hooglied verstaan, die van die handen gezongen heeft: *Zijn handen zijn als gouden ringen. Ja, al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste, zulk een is mijn Vriend*. Want: *Milde handen, vriend'lijke ogen zijn bij U van eeuwigheid.*

Amen.